

Arrest

nr. 132 913 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. JACOBS, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Nesterovskaya (Ingoesjetië). U bent gehuwd met L. T. (...) (O.V. (...)) met wie u zes minderjarige kinderen heeft: M. B. (...) (O.V. (...)), B. B. (...) (O.V. (...)), D. B. (...) (O.V. (...)), A.-B. T. (...) (O.V. (...)), D. T. (...) (O.V. (...)) en A.-R. B. (...) (O.V. (...)). U verliet uw land van herkomst een eerste maal met uw gezin in 2006. Jullie verkregen een tijdelijke verblijfsvergunning in Polen. Op 8 mei

2007 wordt uw zoon B. (...) in Polen geboren. Nadat jullie in Polen problemen kregen, stuurde u uw echtgenote en uw kinderen (M. (...) en B. (...)) naar België. Uw vrouw vroeg in België een eerste keer asiel aan op 17 april 2008. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 3 juni 2008 echter onontvankelijk verklaard omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor haar aanvraag – daarop werd ze in juni 2008 naar Polen gerepatriëerd. In april 2009 keerden u en uw vrouw apart terug naar Ingoesjetië. Jullie verlieten Ingoesjetië opnieuw op 20 september 2009 en vroegen samen asiel aan in België op 25 september 2009 (voor u de eerste keer, voor uw vrouw de tweede keer – u verklaarde dat u in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat u geld en voedsel had gegeven aan de rebellen). Op 11 november 2009 wordt uw dochter D. (...) in België geboren. Jullie asielaanvragen werden door de DVZ op 13 juli 2010 onontvankelijk verklaard omdat niet België, maar Polen verantwoordelijk was voor het onderzoeken ervan. U en uw vrouw verlieten België niet en vroegen opnieuw asiel aan op 3 februari 2011. Het Commissariaat-generaal (CGVS) nam inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 19 april 2011 – uw asielrelaas werd immers onaannemelijk geacht omdat u de door u aangehaalde elementen niet kon staven, omdat uw gedrag niet te rijmen viel met uw verklaarde vrees (o.a. terugkeer naar Ingoesjetië en verkrijgen van internationaal paspoort) en wegens een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw vrouw. Jullie gingen tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierna ontvingen jullie een bevel om het grondgebied te verlaten maar jullie verlieten het land niet. Op 2 juli 2011 wordt uw zoon A.-B. (...) in België geboren. Op 8 juli 2011 vroegen u en uw vrouw opnieuw asiel aan, maar hieromtrent nam de DVZ een technische weigering en oordeelde dat u afstand deed van deze aanvraag. U en uw vrouw vroegen opnieuw asiel aan op 17 augustus 2011 en 6 januari 2012, maar hier besliste de DVZ telkens om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Op 27 juli 2012 wordt uw dochter D. (...) in België geboren. In september 2012 keerde u terug naar Tsjetsjenië; uw vrouw bleef in België. In november 2012 keerde u terug naar België, waarna u en uw vrouw opnieuw asiel aanvroegen op 30 november 2012. De DVZ besloot opnieuw om jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie gingen naar Frankrijk, maar onder de Dublin-reglementering ging België akkoord met jullie overname. Jullie vroegen opnieuw asiel aan op 28 maart 2013. Wederom besloot de DVZ jullie asielaanvraag niet in overweging te nemen. Jullie verlieten het land niet en vroegen op 20 augustus 2013 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Omtrent deze asielaanvraag ging het CGVS op 18 oktober 2013 over tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat jullie geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Op 10 februari 2014 wordt uw zoon A.-R. (...) in België geboren. Op 27 mei 2014 dienen u en uw vrouw een nieuwe asielaanvraag in; het is uw negende en haar tiende.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat de familieleden van overleden agenten op wie in 2003 een aanslag was gepleegd – en waarna u naar aanleiding hiervan destijds was meegenomen en ondervraagd – gezworen hebben bloedwraak te nemen. Uw oom ging in uw land van herkomst naar een mensenrechtenorganisatie die daarop uw problemen bevestigde. U verklaart dat in de documenten van deze organisatie uw hele verhaal en de ware feiten staan beschreven en u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte en twee enveloppes met daarin twee brieven van de organisatie Objektiv.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven van uw initiële asielrelaas die u reeds had uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag (i.e. het feit dat u in Ingoesjetië problemen kende met Kadyrovtsy en de Russische autoriteiten omdat u geld en voedsel had gegeven aan de rebellen – zie beslissing CGVS 2de AA toegevoegd aan administratief dossier). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken; als gevolg hiervan werden de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen beschouwd. Tegen

deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na deze asielaanvraag diende u nog een aantal nieuwe asielaanvragen in, zich nog steeds baserend op uw initiële asielrelaas. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde inzake deze aanvragen echter telkens deze in overweging te nemen. Wat betreft uw vorige asielaanvraag (i.c. uw achtste die u opnieuw baseerde op uw initiële asielrelaas en waarbij u verklaarde, na te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, dat Kadyrovtsy u in Grozny hadden proberen in de val te lokken), werd deze door het CGVS niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen of gegevens aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar u tegen deze beslissing een beroep had aangetekend, heeft zich hierover tot op heden nog niet uitgesproken. Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, negende asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het initiële asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. uw verklaringen dat u, uw vader en broers in 2003 werden opgepakt en ondervraagd over een moordaanslag op agenten en dat de vrienden en familieleden van deze agenten daarom een bloedwraak tegen u hebben uitgesproken en dat uw oom naar een mensenrechtenorganisatie ging om uw verhaal te bevestigen, verklaring 9de AA 2.06.2014 vragen 15, 17 & 18), moet worden beklemtoond dat dat deze tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat u tegen deze motieven geen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde onaannemelijkheid op te heffen. Over de door u neergelegde documenten die verwijzen naar uw oorspronkelijke asielrelaas (i.e. de twee brieven van de organisatie Objektiv) dient te worden benadrukt dat deze documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde onaannemelijkheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvragen, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Met betrekking tot deze twee brieven van Objektiv dient bovendien nog opgemerkt te worden dat K. S. (...) schrijft dat haar organisatie zich voor haar onderzoek naar uw asielrelaas baseerde op de verklaringen van uw oom A. B. (...) die begin december 2013 naar hun kantoor was gekomen met de melding dat de politie, militairen en medewerkers van andere machtsstructuren nog steeds bij hen langskomen op zoek naar A. (...) (naar u dus). Welnu, aangezien tijdens uw vorige asielaanvragen en ook hierboven reeds omstandig werd aangetoond dat uw problemen met de autoriteiten van uw land ongeloofwaardig zijn/blijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de organisatie Objektiv op basis van wat uw oom aan hen verkondigde voor haar onderzoek tot waarachtige conclusies zou zijn gekomen (in tegenstelling tot wat in de brieven staat vermeld). Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de inhoud van de brieven, meer bepaald aan de bloedwraak die door de familie van de agenten zou zijn uitgesproken. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een aantal vormelijke gebreken aangaande deze twee brieven. Zo zijn op beide brieven bovenaan duidelijk grijze strepen te zien, wat wijst op kopies en niet op originele exemplaren. Ook de hoofding van beide brieven, nochtans opgesteld door dezelfde organisatie en dezelfde persoon, is niet gelijk. Zo staat er op de brief dd. 20.01.2014 '(...)'@rambler.ru' vermeld in plaats van het correcte '(...)'@rambler.ru' en staat de domeinnaam van dit emailadres in de brief dd. 2.04.2014 vreemdgenoeg op een nieuwe regel. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat ze doorspekt zijn met grammaticale en spelfouten in het Russisch; wat vreemd en weinig aannemelijk is voor een mensenrechtenorganisatie als Objektiv. Ten slotte zij nog opgemerkt dat u zelfs niet eens de naam kende van de organisatie die deze brieven heeft opgesteld, hoewel u verklaart dat u ze wel degelijk gelezen heeft (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Deze blijk van desinteresse in uw hoofde aangaande de stukken die u ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag neerlegt tast enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst aan. De hierbovenvermelde anomalieën doen derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van de brieven van deze organisatie, waardoor deze stukken op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas.

Nog in verband met deze brieven verklaart u dat ze verband houden met uw eerdere verklaringen maar dat er ook dingen in staan die u niet verteld heeft. Als u daarop gevraagd wordt wat u dan niet gezegd heeft, verklaart u dat u zich niet meer herinnert wat u verteld heeft en wat niet en herhaalt u gewoon dat men uw dossier en deze documenten goed moet onderzoeken (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 15). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van

zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat 'u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u verteld heeft en wat niet', doet ernstige vragen rijzen rond uw algemene geloofwaardigheid. U haalt aan dat u door heel deze kwestie last heeft van geheugenverlies (verklaring 9de AA 2.06.2014 vraag 21). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet volledig of niet zonder tegenstrijdigheden zou kunnen vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw loutere bewering dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wat u allemaal gezegd heeft en wat niet aangaande uw asielrelaas, kan aldus niet aanvaard worden en kan de beoordeling van de hierboven opgesomde vaststellingen geenszins wijzigen.

Het andere document dat u neerlegt (i.c. uw huwelijksakte, die u reeds had neergelegd in het kader van één van uw vorige aanvragen), toont enkel uw echtelijke situatie aan maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde feiten. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid

van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het principe van machtoverschrijding. Verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting waarbij zij het oude en nieuwe artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet vergelijken en zij argumenteren dat de commissaris-generaal niet op een “met redenen omklede wijze” oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt, en dat deze vaststelling al volstaat om de beslissing nietig te maken. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, van het Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, naar artikel 13 EVRM, naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar verschillende artikelen van voormelde richtlijn, vervolgen verzoekende partijen dat zij recht hebben op een daadwerkelijk beroep en dat het terugleiden van een beroepstermijn van 30 dagen naar 15, 10 of 5 dagen nog steeds niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep. Verder stellen verzoekende partijen nog dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen zonder verhoor van verzoekende partijen. Ondergeschikt voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangehaald en dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat deze nieuwe elementen niet aanzienlijk de kansen zouden verhogen om erkend te worden als vluchteling of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, bij gebrek aan een voldoende nauwkeurig onderzoek. Onder een kopje “Het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel”, bemerken verzoekende partijen ten slotte nog dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, “verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte” aangezien “Er (...) haar reeds eerder het bevel gegeven (werd) het grondgebied te verlaten” en dat de beslissing deze situatie niet in overweging neemt. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar artikel 3 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen steunen op de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van de tweede (eerste verzoekende partij)/derde (tweede verzoekende partij) asielaanvraag. Tevens haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen aan dat na deze tweede/derde asielaanvraag nog een aantal nieuwe asielaanvragen werden ingediend door verzoekende partijen, waarbij zij zich nog steeds baseerden op hun initiële asielrelaas. De Raad dient echter vast te stellen dat in het administratief dossier de verklaringen van verzoekende partijen en de beslissingen ten aanzien van hun eerdere asielaanvragen – met uitzondering van hun verklaringen

en de beslissingen in het kader van hun tweede asielaanvraag en de beslissingen in het kader van hun achtste asielaanvraag – niet zijn toegevoegd. Derhalve kan ook niet worden nagegaan of en in welke mate verzoekende partijen zich bij hun latere asielaanvragen gebaseerd hebben op hun initiële asielrelaas. Bijgevolg kan evenmin worden nagegaan of en in welke mate zij zich voor hun huidige asielaanvraag nog steeds op dezelfde problemen/verklaringen steunen als ten tijde van hun tweede asielaanvraag en of de brieven van de mensenrechtenorganisatie Objectiv verband houden met de problemen die verzoekende partijen hebben aangehaald in het kader van hun tweede asielaanvraag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT